

Сладко либе, милинка душице!
въ огонь горж, мило либе, за твое-то лице.
Въ кѣщи ли съмь, или на дюгения
твой-то лице, мило либе, вынѣгы предмета.
Работѣ ли, или си почивамъ
тебе мыслж, м. л. и сънь не заспавамъ.
Люты мжны азъ за тебе влѣчж,
девъ ноцѣ, мило либе азъ за тебе плачж.
Сльзы леж, отъ все срьдце тжжж
Бога вѣрвай, м. л. тжй е, не тя лѣжж.
Нигдѣ никакъ покой не намирамъ,
тжй да знаешь, мило л. че за тебѣ умирамъ.
Кать ты срьщжжхъ снощи край рѣчица,
бѣло платно м. л. носяше въ ржчицж,
Отъ туй платно саванъ да ошѣешь,
тѣло-то ми м. л. съ него да покрывешъ.
И надъ него слъзы да пролѣешь,
баръ тогазъ м. л. да мя пожалѣешь.
Слѣдъ смръть-тж ако ся женишь,
да не тжжишь м. л. нито пакъ да вляишь.
Съ ступанинъ въ любовь поминувай,
Сегысь, тогысь, м. л. за менъ поминувай.
Азъ отъ гроба бога щж да молж,
да ти бжде м. л. всячко-то по волж.

(отъ Пѣснопойкж-тж)

